

Dziennik Zarządzeń

Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Radomiu.

XIX | Radom, 28 sierpnia 1937 r. | Nr. 14.

Spis treści.

CZĘŚĆ A.

Poz. 79.

Okólnik Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych z dnia 15 lipca 1937 r. Nr. 75 w sprawie wykorzystania próżnego przebiegu wagonów towarowych.

W odchyleniu od przepisów służbowych o ładowaniu, przewozie i wyładowaniu przesyłek drobnych Nr. H3 § 4, Ministerstwo Komunikacji zezwoliło na formowanie wagonów zbiorowych *bezpośrednich*, t. j do jednej stacji przeznaczenia *z obciążeniem nie mniejszym niż 1.500 kg. i wyłącznie w kierunku biegu wagonów próżnych.*

Zarządzenie powyższe ma na celu z jednej strony przyśpieszenie dostawy przesyłek drobnych z drugiej zaś wykorzystanie wagonów próżnych-krytych, w/g odnośnych dyspozycyj pomiędzy poszczególnymi Dyrekcjami, czy też Oddziałami Ruchowo-Handlowymi w zależności od potrzeb naładunkowych.

Naładunek i wysyłanie wagonów zbiorowych ze zmniejszonym obciążeniem — w granicach od 1.500 kg. wzwyż — dopuszczalne jest przy zachowauiu następujących warunków:

1) naładunek powinien być uskuteczniony do wagonu krytego, którego kierunek biegu pokrywa się z drogą przewozu przesyłki;

2) Naładunek i wyładunek może być uskuteczniany zarówno środkami Kolei, jak też bezpośrednio przez nadawcę, lub odbiorcę;

3) naładunek uskuteczniany *środkami kolei* (przez stacje) dopuszczalny jest wyłącznie na jednej stacji nadawczej z tym, że ogólna waga przesyłek drobnych załadowanych do wagonu przez stację musi wynosić najmniej 1.500 kg.

4) W razie braku na stacji odpowiedniego obciążenia dla wagonów zbiorowych (bezpośrednich, przeładunkowych i odcinkowych) do wagonu próżnego w kierunku ustalonego biegu, zgodnie z przepisami taryfy, może być załadowana *jedna przesyłka wagi niemniejszej niż 1.500 kg. środkami nadawcy;* w tym przypadku jeżeli załadowanie nie stanowi obowiązku nadawcy, przewidzianego w taryfie, powinien on zamieścić w liście przewozowym następujące oświadczenie: „Załadowane przez nadawcę, za zgodą Kolei żądać wyładowania przez odbiorcę". Stacja nadawcza może doładować do takiego wagonu inne przesyłki drobne przeznaczone do tej samej stacji przeznaczenia.

5) doładowywanie przesyłek na stacjach pośrednich przebiegu do wyżej wymienionych wagonów zbiorowych jest niedopuszczalne;

6) przewoźne za wyżej wymienione przesyłki obliczać należy za wagę rzeczywistą w/g stawek klas drobnicowych, jeżeli nie zajdą okoliczności wymienione w § 4 Cz. I B. TT;

7) z przewozów wyżej wymienionych nie mogą korzystać przedmioty przyjmowane do przewozu — warunkowo.

Powyższe zarządzenie poleca się do wiadomości i ścisłego stosowania.

W związku z tym odwołuje się zarządzenie Nr. I. 3e. Kurs 97/36 z dnia 12.X.1936 r.

W przepisach Nr. H3 na str. 13 pod p. c. wnieść odpowiednie uzupełnienie.

Nr. I. 3e 110/37.

Poz. 80.

Okólnik Dyrektora Kolei Państwowych, z dn. 31 lipca 1937 r. Nr. 76 w sprawie usprawnienia obsługi pociągów prowadzonych na hamulcach zespolonych w ruchu towarowym.

W celu dalszego usprawnienia obsługi pociągów prowadzonych na hamulcach zespolonych w ruchu towarowym. Ministerstwo Komunikacji zarządzeniem z dnia 11 marca r. b. N.MH.VIII.802/21 oraz zarządzeniem z dnia 19 lipca rb. N.MH.VIII.802/85 ustaliło dwa rodzaje sprawdzenia urządzeń hamulcowych:

a) próbę kompletną,

b) „ ciągłości.

1. Próba kompletna ma na celu zbadanie sprawności układu hamulcowego w pociągu przez skontrolowanie szczelności oraz sprawdzenia działania hamulców w czasie hamowania i luzowania. Próba kompletna jest wykonana według przepisów Nr. M 56.

2. Próba ciągłości ma na celu stwierdzenie nieprzerwanego połączenia pomiędzy parowozem, a ostatnim wagonem włączonym do układu hamulca samoczynnego, w pociągu prowadzonym całkowicie na hamulcach zespolonych lub też — pomiędzy parowozem i ostatnim wagonem — w pociągu na hamulcach mieszanych w części, prowadzonej na hamulcach zespolonych.

3. Próbę ciągłości wykonywa się w miejsce próby hamowania i odhamowania, ustalone § 5 przepisów Nr M 56 w przypadkach następujących

a) gdy od pociągu lub jego części, prowadzonej na hamulcach zespolonych, odczepiono jeden lub grupę wagonów hamulcowych lub przewodowych,

b) gdy do pociągu lub jego części, prowadzonej na hamulcach zespolonych, dodano grupę wagonów — do 10 szt. włącznie, które będą zespolone z układem hamulcowym pociągu lub jego częścią i których urządzenia hamulcowe były poprzednio zbadane na stacji wysyłającej wagony,

c) gdy do pociągu lub jego części dodano wagony — do 6 szt. *włącznie* — które będą zespolone z układem hamulcowym pociągu lub jego częścią i których urządzenia hamulcowe nie były uprzednio zbadane na stacji wysyłającej.

4 Próbę ciągłości przeprowadza maszynista i konduktor końcowego wagonu w pociągu.

5. Próbę ciągłości wykonywa się w sposób następujący:

a) po ustaleniu się w przewozie hamulcowym pociągu pełnego ciśnienia — 5 kg/cm² (5 atm), końcowy konduktor powinien sprawdzić, czy ostatni czynny hamulec w pociągu się zluzował. Po zluzowaniu się hamulca, konduktor końcowy odmyka kurek końcowy na ostatnim wagonie i powoduje w ten sposób zahamowanie pociągu. Z chwilą, gdy maszynista stwierdzi gwałtowny spadek powietrza w przewodzie, ustawia zawór (kran maszynisty) w położeniu odcięcia,

b) po upływie około 2 — 3 minut, końcowy konduktor zamyka kurek końcowy, maszynista zaś ustawia zawór (kran maszynisty) na zasilenie przewodu,

c) końcowy konduktor powinien stwierdzić, że hamulec na ostatnim wagonie się zluzował, co jest dowodem, że istnieje nieprzerwane połączenie pomiędzy parowozem i ostatnim wagonem pociągu,

d) po ustaleniu się w przewodzie 5 atm. ciśnienia, próba jest ukończona i pociąg może ruszać w drogę.

Powyższe zarządzenie polecam ściśle stosować, zaś Oddziały Ruchowo-Handlowe i Parowozownie niezwłocznie pouczą właściwych pracowników.

Niniejsze zarządzenie polecam wykorzystać przy periodycznych pouczeniach pracowników, stosownie do przepisów o pouczeniach umieszczonych w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunik. N. 25-1934 r. wraz z późniejszymi uzupełnieniami i zmianami.

II/3c 4/60-37,

Poz. 81.

Okólnik Dyrektora Kolei Państwowych z dnia 23 lipca 1937 r. Nr. 77 w sprawie usuwania drobnych usterek przez Służbę drogową.

Obiekty i urządzenia wskutek naturalnego zużycia lub też z innych przyczyn wymagają niejednokrotnie uskutecznienia drobnych napraw i przeróbek.

Zwracanie się bezpośrednio do Dyrekcji — praktykowane dotychczas, w sprawach małej wagi, które powinny być regulowane bez ingerencji Dyrekcji przez właściwe jednostki służbowe w ramach własnej kompetencji, nie przyczyniało się do sprawnego usuwania niedomagań

Aby uprościć i ujednostajnić tryb postępowania w tych sprawach zarządzam, że jeżeli budynek, lokal lub jakiekolwiek urządzenie będzie wymagać dokonania drobnej naprawy (bielenie ścian, remont pieców, podłóg, naprawa dachu i t p.), wówczas odnośna jednostka powinna wystąpić pisemnie do zawiadowcy odcinka drogowego celem usunięcia drobnych niedomagań. Zawiadowca odcinka drogowego usuwa w najkrótszym czasie niecierpiące zwłoki niedomaganie.

Jeżeli wysunięte przez odnośną jednostkę życzenia nie zostanie zrealizowane w ciągu najdalej 2 tygodni, wówczas zainteresowana jednostka komunikuje to właściwemu kontrolerowi i naczelnikowi zainteresowanej jednostki służbowej.

W tych przypadkach Naczelnik zainteresowanej jednostki służbowej interweniuje u Naczelnika Oddziału Drogowego celem usunięcia drobnych niedomagań i dopiero w razie nieprzychylnego załatwienia prośby przez Naczelnika Oddziału Drogowego występuje do Wydziału, który poleca oddziałowi, po zbadaniu tej sprawy, usunąć usterkę. Usterki w urządzeniach zabezpieczających ruch pociągów muszą być usuwane natychmiast po otrzymaniu zgłoszenia.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego okólnika odnośne jednostki zaniechają występowania wprost do Dyrekcji w omawianych sprawach.

II/:6/37.

Poz. 82.

Okólnik Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych z dnia 7 lipca 1937 r. Nr. 78 w sprawie zakazu ustawiania bilardów w salach restauracyjnych (bufetowych).

Stosownie do zarządzenia Ministerstwa Komunikacji zabraniam ustawiania bilardów w salach restauracyjnych (bufetowych), względnie w przyległych do tych sal ubikacjach.

Z winnymi niestosowania się do powyższego dzierżawcami restauracyj (bufetów) rozwiązywane będą umowy dzierżawne.

IV. 1K. p. z 391/37.

Poz. 83.

Okólnik Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych z dnia 19.VII 1937 r. Nr. 79 w sprawie przewozu materiałów, budzących odrazę i wydzielających przykrą woń (Klasa VI załącznika A do R. P. T.).

Ministerstwo Komunikacji zwraca uwagę, iż niektóre stacje, powołując się na postanowienia zawarte w Załączniku „A” do R. P. T., a dotyczące klasy VI-ej punktu 1 (Materiały budzące odrazę i wydzielające przykrą woń, a w szczególności ścięgien świeżych i kości świeżych, stosują w razie nadania do przewozu tych materiałów w wagonach lodowniach, jako przesyłek wagonowych, przepisy o przewozie, umieszczone pod cyfrą (2) na stronicy 116 Taryfy towarowej Cz. I. A. t. j. zlewają nadawany towar 5% owym kwasem karbolowym.

Wskutek takiego postępowania stacyj, przesyłki ścięgien (okrawków po obróbce w bekoniarniach i t.d.) i kości, znajdujących się w chwili nadania *w stanie świeżym*, ulegają zepsuciu i stają się niezdatnymi do dalszego użytku.

W związku z powyższym wyjaśnia się, iż wagonowych przesyłek materiałów, o których mowa wyżej, nadawanych *w stanie świeżym*, w chwili nadania nie zepsutych i nie wydzielających woni gnilnej, nie należy zlewać 5%-owym kwasem karbolowym, względnie innymi środkami odkażającymi, jeżeli nadawane są i przewożone są w wagonach-lodowniach.

Okólnik niniejszy nie dotyczy przesyłek drobnych wspomnianych materiałów, do których mają zastosowanie przepisy Załącznika „A“ do R. P. T. w całej rozciągłości.

Powyższe podaje się do wiadomości i ścisłego stosowania.

Nr. IV. 1e. Zp/424/37.

Poz. 84.

Okólnik Dyrektora Kolei Państwowych z dnia 23 lipca 1937 r. Nr. 80 w sprawie pobierania opłat za sprawdzenie wagi własnej wagonu, dokonane na żądanie nadawcy.

Wobec stwierdzonych przypadków nieprzestrzegania przez niektóre stacje postanowień p 5 § 10 Przepisów służbowych Nr. H2 i niepobierania w wielu przypadkach opłat za sprawdzenie wagi własnej wagonu (tarowanie) dokonane przed załadowaniem na żądanie nadawcy, wyrażone w liście przewozowym, przypominam okólnik handlowo taryfowy Nr. 23 z dnia 16.IX 1935 r., w sprawie prawidłowego pobierania opłat dodatkowych oraz zwracam uwagę na przytoczone przepisy i polecam ich ścisłe stosowanie.

Poza tym dla umożliwienia i ułatwienia kontroli, czy przypadające kolei opłaty za sprawdzenie wagi własnej wagonu zostały pobrane należy:

a) przy każdorazowym żądaniu nadawcy podstawienia wagonu ze sprawdzoną wagą własną— dopilnować aby żądanie takie było powtórzone w rubrybe 7 druku zamówienia na wagony (P. K. P. seria R Nr. 22a);

b) w książce wagi, w rubryce: „uwaga" wskazywać obowiązkowo Nr. kwitu wpływów różnych za którym pobrano należność za sprawdzenie wagi własnej wagonu.

Stacje nie posiadające wag wagonowych na podstawie zamieszczonych w zamówieniach żądań nadawców, w zgłoszonych do Oddziałów Ruchowo-Handlowych raportach o sytuacji wagonowej, obowiązane są wskazywać, w ogólnej liczbie żądanych pod naładunek wagonów, ilość zamówionych przez nadawców wagonów ze sprawdzoną wagą własną, używając skrótu: „waż" zgodnie z p. 6 do § 15 W.S.G.W.T. (Przepisów Nr. R29).

Stacje posiadające wagi wagonowe, wysyłając na podstawie dyspozycyj Oddziałów wagony tarowane niezależnie okartowania wagonów w myśl postanowień p. 1 § 29 Przepisów R2 powinny w wykazie R3 oznaczyć stację przeznaczenia danego wagonu oraz przekazać kierownikowi pociągu za pokwitowaniem kartkę korespondencyjną, druk serji H. Nr. 202 z uwidocznionym wynikiem sprawdzonej wagi własnej wagonu

Wagon ze sprawdzoną wagą własną powinien być obowiązkowo dostarczony i pozostawiony na stacji wskazanej na nalepce oraz w wykazie R3, a kartka korespondencyjna przekazana za pokwitowaniem w wykazie oddawczym.

W każdym przypadku nie wolno kierownikowi pociągu dokonywać zamiany wagonów, przeznaczonych z góry dla poszczególnych stacyj.

Po przybyciu wagonu ze sprawozoną wagą własną i otrzymaniu kartki korespondencyjnej stacja, która wagon otrzymała zawiadamia piśemnie stację, która dokonała sprawdzenia wagi wagonu, o pobraniu opłaty, wskazując numer kwitu wpływów różnych i stację, która dane opłaty pobrała.

Kartki korespondencyjne, po odnotowaniu na nich numerów kwitów wpływów różnych, należy przechowywać w aktach stacji.

Równocześnie wyjaśniam, że sprawdzenie wagi własnej wagonu, dokonane przed zawarciem umowy o przewóz, winno być traktowane jako czynność przedwstępna' poza umowną, w związku z czym niedopuszczalne jest przekazywanie opłat za wykonanie tych czynności na odbiorcę (p 3 § 23 przep. służb. Nr. H2),

Zarządzenie powyższe należy podać zainteresowanym pracownikom do wiadomości za pokwitowaniem i dopilnować jego przestrzegania.

Nr. IV,le Zp./325/37.

Poz. 85.

Okólnik Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych z dnia 30 lipca 1937 r. Nr. 81 w sprawie zamykania drzwi lokali kas i przechowywania datowników.

Stwierdzono, że pracownicy nie przestrzegają postanowień p. 3 § 2 Przepisów Rachunkowych dla kas biletowych, bagażowych i towarowych F Nr. 8 oraz p. 2 C i p. 3 E, ustęp ostatni, postanowień ogólnych Przepisów służbowych Nr H2 i zezwalają na swobodny wstęp do kas osobom niepowołanym.

Zważywszy, że tolerowanie wstępu osób obcych i niepowołanych do lokali kas może być powodem poważnych nadużyć, przypominając wyżej przytoczone przepisy należy wszystkim bez wyjątku osobom postronnym, jak również pracownikom nie należącym do personelu kas zabronić wstępu do tych lokali.

Niezależnie od tego drzwi do kas powinny być stale zamknięte, a na drzwiach wywiesoone kartki z napisem „Wejście osobom niepowołanym wzbronione"

Interesanci powinni być załatwiani tylko przez okienko.

Datowniki w kasach biletowych, bagażowych, towarowych oraz w magazynach powinny być obowiązkowo przechowywane pod zamknięciem.

W żadnym wypadku nie może być zostawiony datownik bez opieki lub nadzoru nawet w razie chwilowej nieobecności pracownika, który posiłkuje się tym datownikiem.

Zawiadowcowie stacyj i kierownicy ekspedycyj dopilnują przestrzegania niniejszego zarządzenia, zaś organa kontrolne w czasie bytności na stacjach sprawdzą każdorazowo, czy zarządzenie jest przestrzegane.

Nr. IV.le Rh. 61/37.

Poz. 86.

Okólnik Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych, z dnia 22 lipca 1937 roku Nr. 82 w sprawie odprawy przesyłek w komunikacji z kolejami wąskotorowymi.

Z dniem 1 września 1937 r. wprowadza się odprawę przesyłek towarowych z toru wąskiego na tor normalny za listami przewozowymi karbonizowanymi bez przekartacji na stacjach stycznych tak, jak to się czyni już w odwrotnym kierunku.

W związku z powyższym, zarządzam co następuje:

I. Nadanie z toru wąskiego na tor normalny.

1) Przesyłki, nadawane na stacjach toru wąskiego do stacyj toru normalnego należy zarachowywać w wykazach „F — 78i" po uzupełnieniu nagłówka rubryk 9 — 14 włącznie według niżej zamieszczonego wzoru:

Nalcżności kolei wąskotorowych					
Przewcźne za przesyłki				Opłaty dodatkowe	
pośpieszne		zwyczajne			
zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.
9	10	11	12	13	14

2) O ile nadawca życzy sobie lub obowiązany jest uiścić przewoźne z góry za całą odległość, stacja nadania toru wąskiego, w razie nie posiadania odnośnych taryf, powinna zwrócić się telefonicznie do stacji stycznej toru normalnego o podanie stawek do obliczenia przewoźnego oraz opłat dodatkowych za przestrzeń kolei normalnotorowej, po czym wpisuje należności za odcinek toru wąskiego do rubryk 9—14 wykazu „F — 78i", ogólną zaś kwotę pobraną za tor wąski i za tor normalny do rubr. 25.

3) Wykazy nadania „F — 78i" należy sporządzać oddzielnie dla każdej Dyrekcji przeznaczenia.

4) Należności przewozowe za przestrzeń kolei wąskotorowych do stacyj kolei normalnotorowych za listami przewozowymi imiennymi, wojskowymi i na okaziciela pozostają nadal bez zmiany, t. j. z przekartacją dowodów przewozowych na stacji stycznej

II. Przybycie z toru wąskiego na tor normalny.

Stacje kolei normalnotorowych zarachowują przesyłki w wykazach „F — 84" na ogólnych zasadach, wykazując należności za tor wąski łącznie z należnościami za tor normalny we właściwych rubrykach 9—20. Prócz tego ogólną kwotę (przewoźne i opłaty dodatkowe za wyjątkiem opłat nie stanowiących dochodu kolei) przypadającą za tor wąski należy wykazać w rubrykach 21—23 po odręcznym uzupełnieniu nagłówka tych rubryk według wzoru:

Należności kolei wąskotorowych i zagranicznych w walucie					
Za przesyłki pośpieszne		Za przesyłki zwyczajne			
zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.
21		22		23	

III. Komunikacja z toru normalnego na tor wąski.

1) Stacje normalnotorowe odprawiają przesyłki do stacyj kolei wąskotorowych przy dowodach przewozowych, sporządzonych wprost do stacji przeznaczenia bez przekartacji na stacji stycznej.

2) Należności przewozowe za przestrzeń kolei normalnotorowych sprawdzają stacje styczne tychże kolei i są odpowiedzialne za prawidłowość obliczenia.

3 Stacje styczne kolei normalnotorowej przekazują dowody przewozowe bez zarachowania kasowego za wykazami zdawczymi seria KW—560 stacji stycznej kolei wąskotorowej, nie wpisując w tych wykazach żadnych należności.

4) Stacja styczna wąskotorowa oblicza należności przewozowe za tor wąski, za przeładunek i inne opłaty dodatkowe, wpisuje je do odpowiedniej rubryki listu przewozowego i bezpośredniej ceduły przewozowej, po czym odprawia przesyłkę do stacji przeznaczenia na ogólnych zasadach.

5) Stacja przoznaczenia kolei wąskotorowej sprawdza i jest odpowiedzialna za prawidłowe obliczenie należności za przestrzeń kolei wąskotorowej oraz za całkowite pobranie wszystkich należności ciążących na przesyłce.

6) Przesyłki z toru normalnego, przybyłe za wszelkiego rodzaju listami przewozowymi, należy zarachowywać, zgodnie z przep. F. Nr. 8 § 34 p. 1a i p. 4, w wykazach „F—84" po uprzedniej zmianie nagłówka rubr. 21—23 wł. według wzoru zamieszczonego w rozdz. II niniejszego zarządzenia

Przy czym wykazy te należy sporządzać oddzielnie dla każdej Dyrekcji O.K.P. przeznaczenia

Przykład zarachowania opłat przekazanych do pobrania od odbiorcy:

Zaliczka w gotowiźnie . . .	5.— zł.
Należności uprzednie . . .	10.00 zł.
Zaliczenie	100.00 zł.
Przewoźne	40.00 zł.
Przewoźne za tor wąski . .	10.00 zł.
Prowizja od zaliczenia . . .	0.30 zł.
„ od zaliczki w gotowiźnie .	0.30 zł.
Podwyżka przewoźnego (Instr. Handlowo Tar. Nr. 5/37 r.)	2.00 zł.
Opłata rejestracyjna . . .	0.10 zł.
„ stemplowa . . .	1.10 zł.
Przeładunek	5.00 zł.
Zawiadomienie	0.50 zł.
Ogółem .	174.30 zł.

Wykaz przybycia F Nr. 84, rubryki 9—27.

W Y S Z C Z E G Ó L-											
Zaliczki w gotowiźnie		Należności uprzednie		Zaliczenia		Przewoźne za przesyłki					
						pośpieszne		zwyczajne		Podwyżka przewoźnego	
zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.
9		10		11		12		13		14	
5	00	10	00	100	00			50	00	2	00

N I E N I E N A L E Ż N O Ś C I											
Opłaty dodatkowe stacji				Opłaty za zawiadomienie		Opłata stemplowa		Opłata rejestracyjna		Razem rubryki 9—19	
nadania		Przeznaczenia									
zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.
15		16		17		18		19		20	
0	60	5	00	0	50	1	10	0	10	174	30

Należności kolei wąskotorowych i zagranicznych w walucie						Pobrano przy nadaniu w walucie						Przekaz	
za przesyłki pośpieszne		za przesyłki zwyczajne				polskiej						polskiej	
zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.					zł.	gr.
21		22		23		24		25		26		27	
		15	50									174	30

7) Przesyłki w obrębie tej samej kolei wąskotorowej należy zarachowywać na oddzielnych wykazach przybycia w sposób dotychczasowy.

8) W sprawozdaniu kasowym stacje wąskotorowe wpisują obciążenie z przybycia zgodnie z ogólnymi miesięcznymi zestawieniami z przybycia — oddzielnie z komunikacji miejscowej (p. 7 ym) i oddzielnie z komunikacji bezpośredniej z torem wąskim (punkt 6-ty), z podziałem na miesiąc poprzedni i sprawozdawczy.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego zarządzenia traci moc obowiązującą Okólnik Biura Kontroli Dochodów Nr. 48 z dnia 22.IV-1936 r.

D 3 f. 10/42/37.

Poz. 87

Okólnik Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych z dnia 10 lipca 1937 r. Nr. 83 w sprawie przekazywania składek emerytalnych za pracowników umysłowych.

W dniu 19 lutego 1937 r. weszło w życie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1937 r. o przekazywaniu składek emerytalnych za pracowników umysłowych i o łączeniu uprawnień emerytalnych za pracowników umysłowych i o łączeniu uprawnień emerytalnych (Dz. U. R. P. Nr. 11 poz. 36).

Powyższe rozporządzenie normuje wzajemne przekazywanie składek emerytalnych za pracowników umysłowych między instytucjami ubezpieczeniowymi w następujących przypadkach:

a) przy przechodzeniu z ubezpieczenia powszechnego do ubezpieczenia zastępczego lub odwrotnie,

b) przy przechodzeniu z jednego ubezpieczenia zastępczego do innego.

Ubezpieczeniem powszechnym jest ubezpieczenie w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (Z. U. S.) — dawniej w Zakładzie Ubezpieczeń Umysłowych (Z. U. P. U.) Ubezpieczeniem zastępczym jest zapewnienie pracownikom uprawnień emerytalnych na podstawie przepisów przedsiębiorstw, instytucyj lub zakładów, wymienionych w punktach 4 - 6 ust. 1 art. 5 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. URP. Nr. 106 poz. 911) w brzmieniu obowiązującym.

Instytucjami ubezpieczeniowymi zastępczymi są: przedsiębiorstwo P K. P. banki państwowe (Bank Gospodarstwa Krajowego, Państwowy Bank Rolny, P. K. O.), Bank Polski, monopole państwowe (z wyjątkiem zapałczanego), samorządy i t. p.

Przedsiębiorstwo P. K. P. będzie mogło otrzymywać od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i instytucji zastępczych składki emerytalne za pracowników etatowych, stałych i praktykantów odbywających służbę przygotowawczą na stanowiska etatowe, którzy przed objęciem ich emerytalnymi przepisami kolejowymi podlegali ubezpieczeniu w jednej z tych instytucyj.

Przekazanie składek przez wspomniane wyżej instytucje następuje na wniosek P. K. P.

Przedsiębiorstwo P. K. P. jest obowiązane wniosak o przekezanie składek zgłosić w ciągu 3-ch miesięcy od dnia zawiadomienia go przez pracownika, w jakim czasie należał on do ubezpieczenia społecznego lub był objęty ubezpieczeniem zastępczym.

W tym celu zainteresowani pracownicy powinni składać do Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Radomiu drogą służbową pisemne zgłoszenia wszystkich danych, dotyczących ich ubezpieczenia według wzoru załączonego do niniejszego okólnika, dołączając odpowiednie dokumenty.

Zaznacza się, że definitywne zaliczenie do wysługi emerytalnej pewnych okresów służby lub pracy z tytułu przekazanych przez Z.U.S. lub instytucje zastępcze składek emerytalnych będzie mogło nastąpić dopiero po rozwiązaniu stosunku służbowego.

Powołane na wstępie rozporządzenie Rady Ministrów oraz okólnik Ministerstwa Komunikacji w tej sprawie zostały ogłoszone w Dzienniku Urzędowym M. K. Nr. 10 z 1937 r. poz. 75 i część d.

Pracownicy obecnie już etatowi, stali i praktykanci, (chociażby nawet posiadali wydane im w swoim czasie zaświadczenia o wysłudze emerytalnej, obejmującej również okresy ubezpieczenia ich w Z.U.P.U.) powinni składać według wzoru pisemne zgłoszenia okresów ubezpieczenia — do Dyrekcji *w terminie do końca września 1937 r.*, inni zaś pracownicy umysłowi dopiero po osiągnięciu etatu, względnie zaliczeniu ich w poczet pracowników stałych, lub przyjęciu w charakterze praktykantów.

Z chwilą ogłoszenia niniejszego okólnika traci moc obowiązującą okólnik Biura Personalnego z dnia 27 marca 1937 r. Nr. P. 4b/6/2/37.

Nr. 94b 6/2/37.

Załącznik do okólnika Nr. 83.

ZGŁOSZENIE OKRESÓW UBEZPIECZENIA.

1. Nazwisko i imię ....

2. Data urodzenia .... imię ojca ....

3. Stanowisko, tytuł i miejsce służby ....

....

4. Data zaliczenia w poczet pracowników stałych i data mianowania pracownikiem etatowym, grupa uposażenia (kategorja pracy) przyznana przy mianowaniu lub zaliczeniu w poczet pracowników stałych

....

5. Okresy pracy, ubezpieczonej w Z. U. S. (lub b. Z. U. P. U.) i miejsce pracy w tych okresach ....

....

6. Okresy pracy, połączone z przynależnością do funduszów emerytalnych w instytucjach zastępczych (Bank Polski, Bank Gospodarstwa Krajowego, Państwowy Bank Rolny, P. K. O , Samorządy, monopole państwowe i t. p.

....

....

....

7. Dowody, stwierdzające dane wymienione pod 4 i 5 (karta lub legitymacja nbezpieczeniowa, zaświadczenia o pracy, zaświaczenia o przynależności do funduszów emerytalnych, które dołączam): ....

....

....

....

....

(podpis zgłaszającego)

Nazwa Urzędu P. K. P.
Zał.........................*)

ODRĘCZNIE.

Do
D. O. K. P. w Radomiu
Biuro Personalne

Powyższe zgłoszenie przesyłam stosownie do okólnika z dnia 10 lipca 1937 r. Nr. 83 (Dzien. Zarz. Nr. 14/37)

.... dnia ....

....
podpis

*) Zaświadczenia, legitymacje i t. p.

Wydawnictwo Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Radomiu.

Prenumeratę przyjmuje Administracja Dziennika Zarządzeń D. O. K. P. w Radomiu, ul. Słowackiego Nr. 17 — Biuro Personalne telefon Nr. 26-11.

Warunki prenumeraty: Prenumerata wynosi w kraju: kwartalnie zł. 2, półrocznie — zł. 4, rocznie — zł. 8.
Cena każdego numeru 50 gr. do nabycia w Administracji Dz. Zarz. D. O K. P. Prenumeratę wpłaca się zgóry przed rozpoczęciem kwartału, półrocza lub roku.

Cena ogłoszeń: za stronę 240 zł Ogłoszenia prywatne można umieszczać tylko na luźnych kartkach, dołączonych do Dziennika. Administracja Dziennika nie odpowiada za niedotrzymanie terminu ogłoszenia

Zakłady Drukarskie Sejmiku Radomskiego i S-ki 4749-37